

บันทึก

เรื่อง การอนุญาตให้ประกอบกิจการบรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซ
ปิโตรเลียมเหลวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ตตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์
เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ออกตามความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติ
ส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕

สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม ได้มีหนังสือ ด่วนมาก ที่ วว ๐๔๐๑/
๖๑๕๕ ลงวันที่ ๒๓ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ความว่า ตามที่
กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม ได้ประกาศกำหนดเขตพื้นที่และมาตรการ
คุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๕ แห่ง
พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ นั้น สำนักงาน
นโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมได้รับหนังสือขอหารือจากกรมควบคุมมลพิษว่า การอนุญาตให้
ก่อสร้างสถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวในพื้นที่จังหวัดภูเก็ต
จะขัดหรือแย้งกับประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ดังกล่าว หรือไม่ ซึ่งสำนักงานนโยบายและ
แผนสิ่งแวดล้อมได้พิจารณาแล้ว มีปัญหาข้อกฎหมายขอหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
ดังนี้

ประเด็นที่ ๑ สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมเห็นว่า ตามข้อ ๒ ของ
ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ดังกล่าว การใช้ประโยชน์ในที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจ
ในพื้นที่ตามข้อ ๑ นั้น จะกระทำได้เฉพาะในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ดินประเภทดังกล่าวไว้
เท่านั้นและเป็นการก่อสร้างและดำเนินการได้เฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อ
ชุมชนและสิ่งแวดล้อม เว้นแต่ถ้าเป็นการก่อสร้างอาคารตามข้อ ๓ แล้ว จะเป็นการห้ามโดย
เด็ดขาดตลอดทั้งพื้นที่ตามข้อ ๑ ความเห็นดังกล่าวของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม
ถูกต้องหรือไม่ หรือควรจะเป็นประการใด

ประเด็นที่ ๒ กรณีที่ได้มีการอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารตามข้อ ๓ ก่อนวันประกาศ
กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ใช้บังคับ แต่ใบอนุญาตให้ประกอบกิจการนั้นออกภายหลังประกาศ
กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ใช้บังคับ ข้อ ๓ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ จะมีผลใช้บังคับกับ
กิจการดังกล่าวหรือไม่ เพียงใด

ประเด็นที่ ๓ ตามข้อ ๗ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ข้างต้นกำหนดไว้ว่า
“ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมอาคารหรือการประกอบกิจการใด ๆ ในพื้นที่ตามข้อ ๑
ปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในประกาศนี้” และตามข้อ ๑๖
ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๐ (พ.ศ.๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.
๒๕๑๘ กำหนดไว้ว่า “ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตก่อสร้างอาคารหรือประกอบกิจการในเขต
ผังเมืองรวม ปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้”

กรณีนี้ มีกฎหมายสองฉบับที่กำหนดหน้าที่ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ต้องปฏิบัติในการปฏิบัติตามกฎหมายดังกล่าว ผู้มีอำนาจหน้าที่จะต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายทั้งสองฉบับ หรือจะถือปฏิบัติตามกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่งก็ได้

ประเด็นที่ ๔ มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕ บัญญัติว่า “ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๔๔ หรือตามประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๔๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ” ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจฯ ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ฉบับดังกล่าวซึ่งออกโดยอาศัยมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ จะมีความผิดตามมาตรา ๑๐๐ นี้ หรือไม่

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาข้อหารือของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม ประกอบกับ คำชี้แจงของผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม (สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม) ผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมโยธาธิการและกรมการผังเมือง) ผู้แทนกระทรวงอุตสาหกรรม (กรมโรงงานอุตสาหกรรม) และผู้แทนจังหวัดภูเก็ต แล้ว มีความเห็นดังนี้

ประเด็นที่ ๑ ที่ว่า สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมเห็นว่า ตามข้อ ๒ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.๒๕๓๕ นั้น การใช้ประโยชน์ในที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจในพื้นที่ตามข้อ ๑ จะกระทำได้เฉพาะในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ดินประเภทดังกล่าวไว้เท่านั้น และต้องเป็นการก่อสร้างและดำเนินการเฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม และถ้าเป็นการก่อสร้างอาคารตามข้อ ๓ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมฯ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ.๒๕๓๘) แล้ว จะเป็นการห้ามโดยเด็ดขาดตลอดทั้งพื้นที่ตามข้อ ๑ ความเห็นดังกล่าวของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมนี้ถูกต้องหรือไม่ หรือสมควรจะเป็นประการใด นั้น เห็นว่า เนื่องจากข้อ ๒^๑ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.๒๕๓๕ ได้บัญญัติให้การใช้ประโยชน์ในที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจตามที่กำหนดในผังเมืองรวมในพื้นที่ตามข้อ ๑ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ กระทำได้เฉพาะในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ดินประเภทดังกล่าวไว้ และการก่อสร้างและดำเนินการจะกระทำได้เฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชน

^๑ ข้อ ๒ การใช้ประโยชน์ในที่ดินประเภทอุตสาหกรรมเฉพาะกิจตามที่กำหนดในผังเมืองรวมในพื้นที่ตามข้อ ๑ ให้กระทำได้เฉพาะในบริเวณที่กำหนดให้เป็นที่ดินประเภทดังกล่าวไว้เท่านั้น และให้ก่อสร้างและดำเนินการได้เฉพาะโรงงานอุตสาหกรรมที่ไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม

และสิ่งแวดล้อมเท่านั้น นอกจากนี้ ข้อ ๓^๒ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ. ๒๕๓๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ก็ได้บัญญัติไว้ชัดเจนว่าห้ามมิให้ก่อสร้างอาคารที่กำหนดในพื้นที่ตามข้อ ๑ เช่น โรงงานอุตสาหกรรม เว้นแต่โรงงานจำพวกที่ ๑ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม หรือสถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวเป็นต้น ดังนั้น ความเห็นดังกล่าวข้างต้นของสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมจึงเป็นความเห็นที่ถูกต้องแล้ว

ประเด็นที่ ๒ ที่ว่า กรณีที่ได้มีการอนุญาตให้ก่อสร้างอาคารตามข้อ ๓^๓ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ก่อนวันประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ใช้บังคับ แต่ใบอนุญาตให้ประกอบกิจการออกภายหลังประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ใช้บังคับ ข้อ ๓^๔ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ จะมีผลใช้บังคับกับกิจการดังกล่าวหรือไม่เพียงใดนั้น เห็นว่า เนื่องจากปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากผู้แทนสำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมว่า สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อมเพิ่งได้รับทราบข้อเท็จจริงจากจังหวัดภูเก็ตว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้อนุญาตให้ก่อสร้างอาคารภายหลังวันที่ประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ใช้บังคับ และขณะนี้ยังไม่มีข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นดังเช่นประเด็นที่หารือมานี้ ดังนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) จึงเห็นว่า เมื่อยังไม่มีปัญหาเกิดขึ้นจริง จึงมีมติไม่วินิจฉัยในข้อหารือดังกล่าว

ประเด็นที่ ๓ ที่ว่า ตามที่ข้อ ๗^๕ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ และข้อ ๑๖^๖ ของกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๐ (พ.ศ. ๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง

^๒ ข้อ ๓ ห้ามมิให้มีการก่อสร้างอาคารในพื้นที่ตามข้อ ๑ ดังต่อไปนี้

(๑) โรงงานอุตสาหกรรม เว้นแต่โรงงานจำพวกที่ ๑ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงาน ซึ่งไม่ก่อให้เกิดมลพิษต่อชุมชนและสิ่งแวดล้อม

(๒) สถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลว

(๓) โรงฆ่าสัตว์ เว้นแต่เป็นการดำเนินการโดยส่วนราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่น

(๔) สถานที่เลี้ยงสัตว์ทุกชนิดที่มีพื้นที่ทุกชั้นในหลังเดียวกันหรือหลายหลังรวมกันเกิน ๒๐ ตารางเมตร ในเขตเทศบาล เขตสุขาภิบาล และเกิน ๑๐๐ ตารางเมตร ในพื้นที่นอกเขตเทศบาล เขตสุขาภิบาล

(๕) สุสานและฌาปนสถานตามกฎหมายว่าด้วยสุสานและฌาปนสถาน เว้นแต่การซ่อมแซมหรือการก่อสร้างทดแทนของเดิม

(๖) อาคารที่มีความสูงเกิน ๑๒ เมตร เว้นแต่ภายในแนวเขตผังเมืองรวมตามกฎหมายว่าด้วยกฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๐๑ (พ.ศ. ๒๕๓๓) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ให้ใช้ความในข้อ ๕ ตรี แห่งประกาศนี้บังคับ

^๓ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๔ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๕ ข้อ ๗ ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับการควบคุมอาคารหรือการประกอบกิจการใดๆ ในพื้นที่ตามข้อ ๑ ปฏิบัติการให้เป็นไปตามมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ในประกาศนี้

พ.ศ.๒๕๑๘ กำหนดหน้าที่ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ต้องปฏิบัตินั้น ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายดังกล่าว ผู้มีอำนาจหน้าที่จะต้องถือปฏิบัติตามกฎหมายทั้งสองฉบับหรือตามกฎหมายฉบับใดฉบับหนึ่งก็ได้ นั้น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้รับฟังคำชี้แจงจากผู้แทนกระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมแล้ว ข้อเท็จจริงปรากฏว่าตามประเด็นข้อหรือดังกล่าวนั้น กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อมประสงค์จะหารือคณะกรรมการกฤษฎีกาในประเด็นว่า การที่ข้อ ๓^๖ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้กำหนดห้ามมิให้ก่อสร้างสถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวไว้แต่กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๐ (พ.ศ.๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่ได้กำหนดห้ามมิให้ก่อสร้างอาคารประเภทดังกล่าวไว้ ในกรณีเช่นนี้ ผู้มีอำนาจหน้าที่จะต้องปฏิบัติอย่างไร ซึ่งประเด็นปัญหาดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ข้อ ๓^๖ ของประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ได้กำหนดห้ามมิให้ก่อสร้างสถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวนั้นมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณพื้นที่ที่มีปัญหาเกี่ยวกับคุณภาพสิ่งแวดล้อมที่รุนแรงเข้าขั้นวิกฤตซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขโดยทันทีตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕^๗ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ ฉะนั้น แม้กฎกระทรวง ฉบับที่ ๑๒๐ (พ.ศ.๒๕๓๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ.๒๕๑๘ จะไม่ได้กำหนดห้ามมิให้ก่อสร้างอาคารประเภทดังกล่าวไว้ก็ตาม ผู้มีอำนาจหน้าที่ก็ไม่อาจอนุญาตให้มีการก่อสร้างสถานที่บรรจุก๊าซตามกฎหมายว่าด้วยการบรรจุก๊าซปิโตรเลียมเหลวได้ ทั้งนี้ ตามนัยข้อ ๗^๘ ของประกาศ

^๖ ข้อ ๑๖ ให้ผู้มีอำนาจหน้าที่ในการอนุญาตก่อสร้างอาคารหรือประกอบกิจการในเขตผังเมืองรวมปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้

^๗ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๘ โปรดดูเชิงอรรถที่ (๒), ข้างต้น

^๙ มาตรา ๔๕ ในพื้นที่ใดที่ได้มีการกำหนดให้เป็นเขตอนุรักษ์ เขตผังเมืองรวมเขตผังเมืองเฉพาะ เขตควบคุมอาคาร เขตนิคมอุตสาหกรรม ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นหรือเขตควบคุมมลพิษตามพระราชบัญญัตินี้ไว้แล้ว แต่ปรากฏว่ามีสภาพปัญหาคุณภาพสิ่งแวดล้อมรุนแรงเข้าขั้นวิกฤตซึ่งจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขโดยทันทีและส่วนราชการที่เกี่ยวข้องไม่มีอำนาจตามกฎหมายหรือไม่สามารถที่จะทำการแก้ไขปัญหาก็ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติเสนอต่อคณะรัฐมนตรีขออนุมัติเข้าดำเนินการเพื่อใช้มาตรการคุ้มครองอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างตามมาตรา ๔๕ ตามความจำเป็นและเหมาะสม เพื่อควบคุมและแก้ไขปัญหาในพื้นที่นั้นได้

เมื่อได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้รัฐมนตรีประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดเขตพื้นที่ รายละเอียดเกี่ยวกับมาตรการคุ้มครองและกำหนดระยะเวลาที่จะใช้มาตรการคุ้มครองดังกล่าวในพื้นที่นั้น

การขยายระยะเวลาตามประกาศในวรรคสอง ให้กระทำได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติและคณะรัฐมนตรี โดยทำเป็นประกาศในราชกิจจานุเบกษา

^{๑๐} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๕), ข้างต้น

กระทรวงวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและสิ่งแวดล้อม เรื่อง กำหนดเขตพื้นที่และมาตรการคุ้มครองสิ่งแวดล้อมในบริเวณจังหวัดภูเก็ต พ.ศ.๒๕๓๕

ประเด็นที่ ๔ ที่ว่า หากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๕^{๑๑} แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ เจ้าหน้าที่ฯ จะมีความผิดตามมาตรา ๑๐๐^{๑๒} แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ หรือไม่ นั้น เห็นว่า ตามที่มาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติฯ บัญญัติให้ผู้ซึ่งฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ที่ออกตามมาตรา ๔๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ นั้น มีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นมาตรการลงโทษกับบุคคลทั่วไปที่ดำเนินการใช้ประโยชน์ ก่อสร้างและดำเนินการหรือกระทำหรือดำเนินกิจกรรมอย่างหนึ่งอย่างใด ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในประกาศของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ที่ออกตามมาตรา ๔๕ มาตรการลงโทษดังกล่าวจึงใช้บังคับกับผู้ที่มีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามประกาศกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ดังกล่าว โดยเฉพาะแต่นำมาใช้กับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามกฎหมายนั้น เพราะถ้าเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจตามประกาศนี้ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ เจ้าหน้าที่นั้นอาจมีความผิดฐานปฏิบัติหน้าที่โดยมิชอบ ซึ่งมีโทษฐานกระทำความผิดทางวินัยหรืออาจกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งไม่ใช่กรณีความผิดเฉพาะตามมาตรา ๑๐๐ แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ.๒๕๓๕

(ลงชื่อ) อักษราทร จุฬารัตน
(นายอักษราทร จุฬารัตน)
เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

สิงหาคม ๒๕๔๐

^{๑๑} โปรดดูเชิงอรรถที่ (๙), ข้างต้น

^{๑๒} มาตรา ๑๐๐ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๔๔ หรือตามประกาศของรัฐมนตรีตามมาตรา ๔๕ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ.